

ΓΑΛΑΖΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

# Δύο χρόνια διακοπές



 ΜΙΝΩΑΣ  
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

## ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1



**Κ**ατά τη διάρκεια της νύχτας της ενάτης Μαρτίου του 1860 τα σύννεφα περιόριζαν την ορατότητα.

Στη φουρτουνιασμένη θάλασσα ένα ελαφρύ πλεούμενο αρμένιζε σχεδόν χωρίς πανιά.

Ήταν ένα πελώριο γιοτ –μία σκούνα όπως ονομάζονται αυτά τα πλεούμενα στην Αγγλία και στην Αμερική– με το όνομα «Σλούγκι». Μάταια όμως θα έψαχνε κάποιος το όνομά της πάνω στην πινακίδα της πρύμνης, γιατί είχε ξεκολλήσει εξαιτίας μιας σύγκρουσης ή ενός δυνατού κύματος.

Ήταν έντεκα το βράδυ. Σε εκείνο το γεωγραφικό πλάτος στις αρχές Μαρτίου οι νύχτες είναι ακόμη μικρές. Οι πρώτες λάμπεις της αυγής θα φαίνονταν κατά τις πέντε το πρωί. Και πάλι όμως το εύθραυστο πλεούμενο θα βρισκόταν στο έλεος των κυμάτων. Μόνο αν έπαυε η θαλασσοταραχή και επικρατούσε νηνεμία, θα μπορούσε να σωθεί από το πιο φρικτό ναυάγιο.

Στην πρύμνη του «Σλούγκι» τρία αγόρια –το ένα δεκατεσσάρων και τα άλλα δύο δεκατριών χρονών– και

ένας δωδεκάχρονος νέγρος μούτσος προσπαθούσαν να κρατήσουν σταθερή τη ρόδα του τιμονιού. Εκεί ένωναν τις δυνάμεις τους, για να αντιμετωπίσουν τους κλυδωνισμούς που απειλούσαν να αναποδογυρίσουν το σκάφος. Σκληρή και επίπονη δουλειά, γιατί η ρόδα, γυρίζοντας παρά τη θέλησή τους, θα μπορούσε να τους πετάξει στη θάλασσα. Μάλιστα, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα ένα τεράστιο κύμα χτύπησε με τέτοια δύναμη το σκάφος, που από θαύμα δε σμπαράλιασε το τιμόνι του.

Τα παιδιά, που είχαν σωριαστεί κάτω, μπόρεσαν να ανασηκωθούν σχεδόν αμέσως.

«Λειτουργεί το τιμόνι, Μπριάν;» ρώτησε ένα αγόρι.

«Ναι, Γκόρντον» απάντησε ο Μπριάν, που είχε επιστρέψει στη θέση του και διατηρούσε την ψυχραιμία του. Έπειτα, απευθύνθηκε στο τρίτο αγόρι και πρόσθεσε:

«Κρατήσου γερά, Ντόνιφαν, και ας μη χάνουμε το θάρρος μας! Πρέπει να σώσουμε και άλλους!»

Αυτές οι λίγες φράσεις ειπώθηκαν στα αγγλικά, αν και η προφορά του Μπριάν μαρτυρούσε τη γαλλική καταγωγή του.

Εκείνος στράφηκε προς τον μούτσο και τον ρώτησε:

«Μήπως χτύπησες, Μόκο;»

«Όχι, κύριε Μπριάν» απάντησε ο μούτσος. «Ας προσπαθήσουμε κυρίως να διατηρήσουμε το σκάφος όρθιο πάνω στα κύματα. Διαφορετικά κινδυνεύουμε να βουλιάξουμε!»

Εκείνη τη στιγμή η πόρτα της σκάλας που οδηγούσε στο σαλόνι της σκούνας άνοιξε απότομα. Στη γέφυρα

του πλεούμενου εμφανίστηκαν δύο μικρά κεφάλια και η μουσούδα ενός σκύλου που γάβγιζε.

«Μπριάν!» φώναξε ένα παιδί εννιά χρονών. «Τι συμβαίνει λοιπόν;»

«Τίποτα, Ίβερσον!» αποκρίθηκε ο Μπριάν. «Ξανακατέβα αμέσως κάτω μαζί με τον Ντολ!»

«Φοβόμαστε πολύ!» πρόσθεσε το δεύτερο παιδί, που ήταν λίγο μικρότερο.

«Και οι άλλοι;» ρώτησε ο Ντόνιφαν.

«Και οι άλλοι φοβούνται!» αποκρίθηκε ο Ντολ.

«Καλά, θα δούμε. Κατεβείτε όλοι τώρα κάτω!» απάντησε ο Μπριάν. «Πηγαίνετε στα κρεβάτια σας, κλείστε τα μάτια και έτσι δε θα φοβάστε πια. Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος!»

«Προσοχή! Έρχεται και άλλο κύμα!» φώναξε ο Μόκο.

Ένα απότομο και δυνατό τράνταγμα συγκλόνησε την πρύμνη του σκάφους. Τούτη τη φορά η θάλασσα δεν πλημμύρισε το κατάστρωμα. Ευτυχώς, γιατί, αν το νερό έμπαινε στο εσωτερικό από την πόρτα του καταστρώματος, η σκούνα θα βάραινε πολύ και θα βούλιαζε.

«Κατεβείτε λοιπόν!» φώναξε ο Γκόρντον. «Κατεβείτε... γιατί διαφορετικά θα έχετε να κάνετε μαζί μου!»

«Ελάτε τώρα, μικροί μου, κατεβείτε!» πρόσθεσε ο Μπριάν σε φιλικότερο τόνο.

Τα δύο κεφάλια έγιναν άφαντα τη στιγμή που ένα άλλο αγόρι μόλις είχε ξεμυτίσει στο άνοιγμα του καταστρώματος λέγοντας:

«Δε μας χρειάζεσαι, Μπριάν;»

«Όχι, Μπάξτερ» απάντησε ο Μπριάν. «Ο Κρος, ο Σέρβις, ο Γουέμπ, ο Γουίλκοξ και εσύ να μείνετε με τους μικρούς! Είμαστε αρκετοί εμείς οι τέσσερις!»

Ο Μπάξτερ έκλεισε την πόρτα από μέσα.

«Και οι άλλοι φοβούνται!» είχε πει ο Ντολ.

Μα δεν υπήρχαν λοιπόν παρά μόνο παιδιά πάνω σε αυτή τη σκούνα, που θαλασσοδερόνταν; Ναι, μόνο παιδιά. Και πόσα ήταν πάνω στο πλοίο; Δεκαπέντε, συνυπολογίζοντας τον Γκόρντον, τον Μπριάν, τον Ντόνιφαν και τον μούτσο. Υπό ποιες συνθήκες μπάρκαραν σε αυτό το πλεούμενο θα το μάθουμε σύντομα.

Και ούτε ένας άντρας πάνω στο σκάφος; Ούτε καπετάνιος ούτε ναύτης ούτε ένας τιμονιέρης; Όχι! Ούτε ένας! Για τον λόγο αυτό κανένας πάνω στο καράβι δεν μπορούσε να ορίσει το ακριβές στίγμα του «Σλούγκι» στον ωκεανό. Τι είχε συμβεί λοιπόν; Σ' αυτές τις ερωτήσεις, που κάθε καπετάνιος θα μπορούσε να κάνει αν συναντούσε το «Σλούγκι» σε εκείνες τις μακρινές θάλασσες, αυτά τα παιδιά χωρίς αμφιβολία θα μπορούσαν να απαντήσουν. Αλλά καράβι δε φαινόταν πουθενά.

Ωστόσο, ο Μπριάν και οι σύντροφοί του είχαν τα μάτια τους δεκατέσσερα και προσπαθούσαν να μη γέρνει η σκούνα προς τη μία ή προς την άλλη πλευρά.

«Τι να κάνουμε;» ρώτησε τότε ο Ντόνιφαν.

«Οτιδήποτε για να σωθούμε, με τη βοήθεια βέβαια του Θεού!» απάντησε ο Μπριάν.

Αυτά τα έλεγε εκείνο το αγόρι τη στιγμή που και ο πιο ικανός άντρας μπορούσε να χάσει κάθε ελπίδα!

Πράγματι, η τρικυμία επιδειωνόταν. Εξάλλου, εδώ και σαράντα οχτώ ώρες το καράβι αρμένιζε σχεδόν ακυβέρνητο.

Και ως εκείνη τη στιγμή ούτε ένα νησί δεν είχε φανεί στα ανοιχτά ούτε ίχνος στεριάς δεν υπήρχε στα ανατολικά. Μάταια τα παιδιά έψαχναν να δουν κάποιο φως, για να βάλουν πλώρη κατά κει. Κανένα φωτεινό σημάδι δεν έκοβε το βαθύ σκοτάδι εκείνης της νύχτας!

Ξαφνικά, κατά τη μία το πρωί ένα τρομερό τρίξιμο ακούστηκε πιο δυνατά από το ουρλιαχτό της ανεμοθύελλας.

«Το κατάρτι της πλώρης έσπασε!» φώναξε ο Ντόνιφαν.

«Όχι» απάντησε ο μούτσος. «Λύθηκαν τα σκοινιά του πανιού!»

«Πρέπει να ξεμπερδεύουμε μ' αυτό!» είπε ο Μπριάν. «Γκόρντον, μείνε στο τιμόνι μαζί με τον Ντόνιφαν και εσύ, Μόκο, έλα να με βοηθήσεις!»

Μπορεί ο Μόκο, που ήταν μούτσος, να είχε αρκετές ναυτικές γνώσεις, αλλά και ο Μπριάν δεν ήταν ολότελα ανίδεος. Επειδή είχε διασχίσει τον Ατλαντικό και τον Ειρηνικό, όταν είχε έρθει από την Ευρώπη στην Ωκεανία, είχε εξοικειωθεί κάπως με τις μανούβρες ενός караβιού. Έτσι εξηγείται πώς τα άλλα αγόρια, που ήταν εντελώς άσχετα, ανέθεσαν στον Μόκο και σ' αυτόν την αποκλειστική φροντίδα για τη διακυβέρνηση της σκούνας.

Ο Μπριάν και ο μούτσος προχώρησαν άφοβα στην πλώρη της σκούνας. Για να αποφύγουν την ανατροπή της, έπρεπε με κάθε θυσία να απαλλαγούν από τον τρίγγο, που φούσκωνε στο κάτω μέρος του. Αλλά για να γί-

νει αυτό, έπρεπε να κόψουν το κατάρτι, αφού πρώτα θα έσπαζαν τα μεταλλικά του ξάρτια. Πώς όμως μπορούσαν να καταφέρουν κάτι τέτοιο τα παιδιά;

Στις δύσκολες αυτές συνθήκες ο Μπριάν και ο Μόκο απέδειξαν πως ήταν αρκετά επιδέξιοι. Αν και κινδύνευσαν επανειλημμένα να παρασυρθούν από τα κύματα, κατόρθωσαν να κόψουν με το μαχαίρι τα κουρέλια του τρίγκου, να δέσουν τις δύο κάτω άκρες του σε πασσάλους και να περιορίσουν σε μεγάλο βαθμό την επιφάνειά του.

Αμέσως μόλις τέλειωσαν τη δουλειά αυτή, ο Μπριάν και ο Μόκο γύρισαν κοντά στον Γκόρντον και στον Ντόνιφαν για να τους βοηθήσουν στο στρίψιμο του τιμονιού. Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα της σκάλας για δεύτερη φορά. Ένα παιδί έβγαλε το κεφάλι του έξω. Ήταν ο Ζακ, ο αδελφός του Μπριάν, τρία χρόνια μικρότερος από εκείνον.

«Τι θέλεις, Ζακ;» τον ρώτησε ο αδελφός του.

«Έλα!» του φώναξε ο Ζακ. «Το σαλόνι γέμισε νερά!»

«Πώς είναι δυνατόν;» αναφώνησε ο Μπριάν, όρμησε προς την πόρτα της σκάλας και κατέβηκε κάτω γρήγορα, για να δει τι συμβαίνει.

Το σαλόνι φωτιζόταν αμυδρά από μια λάμπα, που από τους κλυδωνισμούς ταλαντευόταν ζωηρά. Κάτω από το φως φαίνονταν καμιά δεκαριά παιδιά ξαπλωμένα στα ντιβάνια ή στις κουκέτες του «Σλούγκι». Τα μικρότερα –από οχτώ έως εννιά χρονών–, στριμωγμένα το ένα κοντά στο άλλο, ήταν κατατρομαγμένα.

«Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος!» τους είπε ο Μπριάν, που θέλησε αμέσως να τα καθησυχάσει. «Είμαστε εμείς εδώ! Μη φοβάστε!»

Έπειτα, κρατώντας ένα φανάρι αναμμένο, εξέτασε το πάτωμα του σαλονιού και μπόρεσε να διαπιστώσει πως αρκετό νερό κυλούσε από τη μία ως την άλλη άκρη του σκάφους.

Από πού ερχόταν αυτό το νερό; Μήπως είχε μπει από κάποια σχισμάδα; Αυτό ήταν που ήθελε να εξακριβώσει.

Μπροστά από το σαλόνι βρισκόταν η μεγάλη κάμαρα, έπειτα η τραπεζαρία και ο χώρος για το πλήρωμα.

Ο Μπριάν έκανε μια βόλτα σ' αυτά τα διαμερίσματα και παρατήρησε πως το νερό προερχόταν από τα πελώρια κύματα που πλημμύριζαν την πλώρη, όταν έγερνε το καράβι, και είχαν τρυπώσει στο εσωτερικό από την πόρτα της σκάλας. Δεν τους απειλούσε λοιπόν κανένας σοβαρός κίνδυνος.

Ο Μπριάν ξαναπέρασε από τους μικρούς συντρόφους του και τους καθησύχασε. Έπειτα, λιγότερο ανήσυχος, γύρισε και πήρε τη θέση του στο τιμόνι. Η σκούνα, καθώς ήταν πολύ καλά κατασκευασμένη και πρόσφατα ανακαινισμένη, δεν έβαζε καθόλου νερά και ήταν ανθεκτική.

Η ώρα είχε πάει μία μετά τα μεσάνυχτα και η καταιγίδα λυσομανούσε. Διαπεραστικά σκουξίματα από θαλασσοπούλια έσκιζαν τους αιθέρους. Από την παρουσία τους μπορούσε κανείς να συμπεράνει πως η στεριά ήταν κοντά; Δεν ήταν σίγουρο, γιατί πολλές φορές συναντά



κανείς θαλασσοπούλια πολλές εκατοντάδες λεύγες μακριά από τις ακτές. Εξάλλου, αδυνατώντας να αντισταθούν στον θυελλώδη άνεμο, αυτά τα πουλιά της καταγίδας παρασύρονταν, όπως και η σκούνα, από το ρεύμα του.

Μία ώρα αργότερα ακούστηκε ένα δεύτερο ανατριχιαστικό σκίσιμο πάνω στο πλοίο. Ό,τι απέμεινε από τον τρίγχο έγινε λουρίδες και τα πάνινα κουρέλια σκορπίστηκαν στον αέρα.

«Δεν έχουμε πια πανί» φώναξε ο Ντόνιφαν «και είναι αδύνατον να το αντικαταστήσουμε με άλλο!»

«Δεν πειράζει!» απάντησε ο Μπριάν. «Να είσαι βέβαιος πως δε θα πηγαίνουμε πιο αργά!»

«Ωραία απάντηση!» σχολίασε ο Ντόνιφαν. «Αν κυβερνάς έτσι το καράβι...»

«Προσοχή στα κύματα της πρύμνης!» είπε ο Μόκο. «Πρέπει να δεθούμε γερά, διαφορετικά θα μας αρπάξουν τα κύματα...»

Ο μούτσος δεν είχε αποτελειώσει την κουβέντα του και τόνοι νερού πλημμύρισαν το κατάστρωμα. Ο Μπριάν, ο Ντόνιφαν και ο Γκόρντον πετάχτηκαν στην πόρτα της σκάλας, απ' όπου κατόρθωσαν να γαντζωθούν. Αλλά ο μούτσος είχε εξαφανιστεί μέσα σ' εκείνο τον υδάτινο όγκο που σάρωσε «Σλούγκι» από την πρύμνη ως την πλήρη, παρασύροντας ένα μέρος του καταρτιού, τις δύο λέμβους και τη βαρκούλα, μερικά δοκάρια και την πυξιδοθήκη. Ευτυχώς, τα νερά γλίστρησαν γρήγορα στη θάλασσα και έτσι το σκάφος δε βούλιαξε.

«Μόκο! Μόκο!» άρχισε να φωνάζει ο Μπριάν μόλις ξαναβρήκε τη μιλιά του.

«Μήπως έπεσε στη θάλασσα;» ρώτησε ο Ντόνιφαν.

«Όχι! Δεν τον βλέπουμε... δεν τον ακούμε!» είπε ο Γκόρντον, που έσκυβε πάνω από την κουπαστή.

«Πρέπει να τον σώσουμε... να του πετάξουμε μια σημαδούρα... σκοινιά!» είπε ο Μπριάν.

Και με μια φωνή, που αντήχησε δυνατά στα λίγα δευτερόλεπτα που κόπασε η φουρτούνα, φώναξε πάλι:

«Μόκο! Μόκο!»

«Ελάτε! Εδώ είμαι!» απάντησε ο μούτσος.

«Δεν είναι στη θάλασσα» είπε ο Γκόρντον. «Η φωνή του έρχεται από την πλώρη!»

«Πάω να τον σώσω!» φώναξε ο Μπριάν.

Και χωρίς δεύτερη κουβέντα, άρχισε να σέρνεται στο κατάστρωμα, αποφεύγοντας όσο μπορούσε τη σύγκρουση με τις τροχαλίες, που ταλαντεύονταν ορμητικά, και προσέχοντας να μην πέσει κάτω στο γλιστερό σανίδωμα.

Η φωνή του μούτσου ακούστηκε πάλι σπαραχτική και μετά έσβησε...

Ύστερα από μεγάλη προσπάθεια ο Μπριάν κατάφερε να φτάσει στην πόρτα της σκάλας. Φώναξε... Αλλά δεν πήρε καμιά απάντηση!

Μήπως λοιπόν ο Μόκο είχε παρασυρθεί από κάποιο κύμα τη στιγμή που έβγαζε την τελευταία κραυγή; Αν ναι, τότε μάλλον θα βρισκόταν τώρα πολύ μακριά, γιατί η ορμή του κύματος θα τον έσπρωχνε με μεγάλη ταχύτητα. Επομένως, ήταν χαμένος...

Αλλά όχι! Μια κραυγή πιο αδύναμη έφτασε ως τα αυτιά του Μπριάν, που όρμησε προς το βαρούλκο. Εκεί έπιασε με τα χέρια του ένα σώμα που σπάραζε και πάλευε να ξεμπλεχτεί...

Ήταν ο μούτσος, γαντζωμένος στη γωνία που σχημάτιζε η κουπαστή με την πλώρη. Ένα σχοινί, που τέντωνε όλο και πιο πολύ καθώς εκείνος τινάζοταν, του έσφιγγε τον λαιμό.

Ο Μπριάν άνοιξε τον σουγιά του και με πολύ κόπο κατάφερε να κόψει το σχοινί που κόντευε να γίνει βρόχος για τον μούτσο.

## Δύο χρόνια διακοπές

**Μ**ια παρέα μαθητών επιβιβάζεται σε ένα ιστιοφόρο με το όνομα «Σλούγκι» για να κάνει τον γύρο της Νέας Ζηλανδίας. Κάτω από μυστηριώδεις συνθήκες το πλοίο παρασύρεται ακυβέρνητο στον Ειρηνικό Ωκεανό εν μέσω μιας μεγάλης καταιγίδας. Τα παιδιά ναυαγούν σε ένα άγνωστο ερημονήσι και έρχονται αντιμέτωπα με κινδύνους, ενώ θα πρέπει να δείξουν μεγάλο θάρρος και επινοητικότητα για να επιβιώσουν.

Κυνηγούν, ψαρεύουν, στήνουν παγίδες, εξημερώνουν ζώα, καλλιεργούν τη γη. Οι διαφωνίες και οι συγκρούσεις, όμως, δοκιμάζουν τη φιλία τους και τη συνοχή της ομάδας. Όταν επικίνδυνοι πειρατές ναυαγούν στο νησί, τα παιδιά πρέπει να ξεπεράσουν τις διαφορές για να τους αντιμετωπίσουν. Θα καταφέρουν να εξουδετερώσουν τους κακοποιούς και να επιστρέψουν στις οικογένειες και στα σπίτια τους;

Μία ακόμα συναρπαστική περιπέτεια από τον μεγάλο Γάλλο συγγραφέα, στην οποία συνδυάζονται με απaráμιλλο τρόπο μαγευτικές περιγραφές, αχαλίνωτη φαντασία και πλούτος συναισθημάτων.

[www.minoas.gr](http://www.minoas.gr)



9 786180 212921  
ISBN 978-618-02-1292-1

ΚΩΔ. 16644